

Я більше тебе не покличу в діброви Едему

Леся Степовичка

Я більше тебе не покличу в діброви Едему,
де так нас чекли посестри мої безкорисні —
Надія і Ніжність тремтлива столи застеляли,
а ложе ладнали — Жага й неземна Насолода.

Казали мені — ти прихोдь з ним по зорі вечірній,
уроча вечеря стоїть на тонкій скатертині,
і чаша труй-зілля, що втому вгамовує денну,
вам серце зворушить, і мужності дасть, і наснаги...

Хоч мить, а в раю, хто із смертних собі в тім відмовить?
Стояв остовпілий, ні кроку ступити не в змозі,
Лиш блиснули очі, й чоло твоє божисте зблідло,
Та торбу свою полотняну тримав наготові.

Чому ж зволікав ти, розгублений мій піліґріме,
на прощу до кого рушаєш, мандрівнику бідний?..
Ворота зачинено. В рай не запрошують двічі.
Іди собі, старче, ціпок не зламай по дорозі.